

Sygn. akt **III AUa 681/22**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2024 r.

**Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wiesława Stachowiak

Protokolant: Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2024 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **J. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 marca 2022 r. sygn. akt VIII U 2708/21

oddala apelację.

	Wiesława Stachowiak	
--	---------------------	--

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 września 2021 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie art. 15zv ustawy z 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz. 1842, z późn. zm.) w związku z art. 15zt ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lutego 2021 roku w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 (Dz.U. poz. 371 i 713), § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 2021 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek epidemii COVID-19 (Dz. U. poz. 713) oraz w związku z art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 1 września 2021 roku odmówił **J. P.** prawa do świadczenia postojowego.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na dzień 31 marca 2021 roku kod przeważającej działalności (...) znajdujący się w bazie (...) to 49.31.Z i nie znajduje się w katalogu kodów upoważniających do wypłaty świadczenia postojowego na podstawie wniosku (...).

W formie i terminie przewidzianym prawem J. P. wywiódł odwołanie od powyższej decyzji i wniósł o jej zmianę.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2022r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt VIII U 2708/21 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do świadczenia postojowego.

***Podstawą rozstrzygnięcia Sądu I instancji były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:***

Odwołujący J. P. zamieszkuje na terytorium Polski i posiada obywatelstwo polskie.

W dniu 25 października 2008 roku zdał egzamin w zakresie wykonywania międzynarodowego transportu drogowego osób pojazdami samochodowymi.

Od 2010 roku pobiera emeryturę policyjną.

Od dnia 9 października 2015 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z wpisanym kodem przeważającej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności 49.31.Z „transport lądowy pasażerki, miejski i podmiejski”. Obowiązkowo podlega wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu.

W dniu 12 kwietnia 2017 roku uzyskał licencję na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą. Nie zajmuje się przewozem autokarami ani taksówką i jest to najem okazjonalny.

Z tytułu świadczenia usług transportowych przewozu osób z kodem CN/PKWiU 49.39.Z w dniu 20 stycznia 2021 roku, 29 stycznia 2021 roku, 31 stycznia 2021 roku, 19 lutego 2021 roku, 26 lutego 2021 roku, 28 lutego 2021 roku, 31 marca 2021 roku, 21 lipca 2021 roku, 23 lipca 2021 roku, 30 lipca 2021 roku 31 lipca 2021 roku, 16 sierpnia 2021 roku, 19 sierpnia 2021 roku, 27 sierpnia 2021 roku w dniu 31 sierpnia 2021 roku wystawił kontrahentom faktury VAT.

W dniu 24 sierpnia 2021 roku odwołujący dokonał wpisu w CEIDG dotyczącego zmiany przeważającej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności według kodu 49.39.Z „pozostały transport lądowy pasażerski, gdzie indziej niesklasyfikowany” ze skutkiem na dzień 9 października 2015 roku.

W 2021 roku nie posiadał żadnego innego tytułu do ubezpieczeń społecznych.

Odwołujący dotychczas otrzymał od organu rentowego następujące formy pomocy związane z przeciwdziałaniem skutkom COVID-19:

- w dniu 9 maja 2020 roku zwolnienie z obowiązku płacenia należności z tytułu składek za 03/2020 w kwocie 362,34 zł,

- w dniu 30 maja 2020 roku zwolnienie z obowiązku płacenia należności z tytułu składek za 04/2020 w kwocie 362,34 zł,

- w dniu 20 czerwca 2020 roku zwolnienie z obowiązku płacenia należności z tytułu składek za 05/2020 w kwocie 897,30 zł,

- w dniu 13 maja 2020 roku świadczenie postojowe w kwocie 2.080 zł z terminem realizacji wypłaty w dniu 15 maja 2020 roku,

- w dniu 8 czerwca 2020 roku świadczenie postojowe za kolejny okres w kwocie 2.080 zł z terminem realizacji wypłaty w dniu 10 czerwca 2020 roku,

- w dniu 3 lipca 2020 roku świadczenie postojowe za kolejny okres w kwocie 2.080 zł z terminem realizacji wypłaty w dniu 6 lipca 2020 roku.

W dniu 1 września 2021 roku odwołujący złożył wniosek o ponowne świadczenie postojowe dla osób prowadzących działalność gospodarczą w branżach określonych w rozporządzeniu. We wniosku wskazał, że na dzień 31 marca 2021

roku prowadzi jako przeważającą działalność według PKD z kodem 49.39.Z, wybrał formę opodatkowania według karty podatkowej oraz nie był zwolniony podatku VAT. Ponadto oświadczył, że nastąpił przestój w prowadzeniu działalności w następstwie wystąpienia COVID-19, nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, przychód z przeważającej działalności uzyskany w sierpniu 2021 roku był niższy co najmniej 40% w porównaniu do przychodu uzyskanego w lipcu 2021 roku oraz nie jest objęty ubezpieczeniem społecznym rolników.

Zaskarżoną decyzją z dnia 15 września 2021 roku organ rentowy odmówił odwołującemu przyznania prawa do świadczenia postojowego.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy powoływał następnie przepisy art. 15zq ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 15zt ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.) i § 4 ust. 1 pkt 1-4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 2021 roku w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii Covid-19 (Dz.U. z 2021 r. poz. 371), zgodnie z którym ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 roku Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, prowadzącej na dzień 31 marca 2021 roku pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami: 47.71.Z, 47.72.Z, 47.81.Z, 47.82.Z, 47.89.Z, 91.02.Z, 49.39.Z, 55.10.Z, 55.20.Z, 55.30.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20.Z, 77.21.Z, 79.11.A, 79.12.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.51.Z, 85.52.Z, 85.53.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10.Z w zakresie działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń w ramach lecznictwa uzdrowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1662) lub realizowanej w trybie stacjonarnym rehabilitacji leczniczej, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 93.29.A, 93.29.B, 93.29.Z, 96.01.Z, 96.04.Z, 47.41.Z, 47.42.Z, 47.43.Z, 47.51.Z, 47.52.Z, 47.53.Z, 47.54.Z, 47.59.Z, 47.64.Z, 47.65.Z, 47.75.Z, 47.77.Z, 77.29.Z, 77.39.Z, 96.02.Z, 96.09.Z, której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego lub w lutym 2020 roku lub we wrześniu 2020 roku.

Zgodnie z art. 15 zq ust. 2 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii Covid-19 ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 15zq ust. 3 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid- 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii Covid-19, przy ustalaniu prawa do świadczenia postojowego lub ponownego świadczenia postojowego nie uwzględnia się warunków wskazanych w art. 15zq ust. 4 pkt 1 i 2 i ust. 7 ustawy o COVID-19..

Zgodnie z art. 15zq ust. 4 pkt 3 o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z § 4 ust. 3 Rady Ministrów w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii Covid-19, ponowne świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu Okręgowego celem wprowadzenia przedmiotowych przepisów ustawy o Covid-19 było przeciwdziałanie negatywnym następstwom nakładania daleko idących ograniczeń w prowadzeniu działalności gospodarczej, w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-COV-2.

Organ rentowy argumentował, że odwołującemu nie przysługuje prawo do spornego ponownego świadczenia postojowego, bowiem na dzień 31 marca 2021 roku kod przeważającej działalności PKD 49.31.Z nie znajduje się w katalogu kodów upoważniających do wypłaty świadczenia postojowego na podstawie wniosku RSP-DD7. Zdaniem organu rentowego o prawie do świadczenia postojowego nie decyduje rzeczywiście prowadzona działalność gospodarcza i jej faktycznie przeważający zakres.

Odwołujący wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą od dnia 9 października 2015 roku, której przedmiotem jest świadczenie usług przewozu osób według kodu PKD 49.39.Z. Zaprzeczył jakoby kiedykolwiek zajmował się transportem kolejowym, rurociągowym, wodnym i powietrznym oznaczonym kodem 49.31.Z i podniósł, że wpis tego kodu w ewidencji jest oczywistą pomyłką.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd prezentowany w orzecznictwie sądów administracyjnych, że zawarte w ustawie COVID-19 sformułowanie prowadzona działalność oznaczona według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności odnosi się do faktycznie prowadzonej przez płatnika działalności gospodarczej. Inne rozumienie tego pojęcia mogłoby spowodować, że przedmiotową pomoc w postaci ponownego świadczenia postojowego otrzymałby przedsiębiorca, który posiada w CEIDG kod wymieniony w rozporządzeniu Rady Ministrów jako dający prawo do świadczenia postojowego, mimo że faktycznie nie prowadzi takiej działalności gospodarczej, zatem pomoc publiczną otrzymałaby osoba nieuprawniona, lecz spełniająca formalnie przesłanki do jej uzyskania.

Należy przypomnieć, że Polska Kwalifikacja Działalności została wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 roku w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności PKD (Dz.U. z 2007 r. nr 251, poz. 1185). Rozporządzenie to zostało wydane w związku z art. 40 ustawy o statystyce publicznej, zgodnie z którym Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, w porozumieniu z właściwymi naczelnymi organami administracji państwowej, opracowuje podstawowe do określenia przebiegu i opisu procesów gospodarczych i społecznych standardowe klasyfikacje i nomenklatury, wzajemne relacje między nimi oraz ich interpretacje, zaś zostają wprowadzone na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów.

Ustalono w ten sposób klasyfikacje stosuje się m.in. w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej czy statystyce. Przy czym w ocenie Sądu Okręgowego sam wpisany w rejestrze kod PKD w żadnym wypadku nie przesądza o faktycznie wykonywanej działalności. Wprowadzone w tym trybie standardowe klasyfikacje i nomenklatury stosuje się w statystyce, ewidencji i dokumentacji oraz rachunkowości, a także w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej. Oznacza to, że kod ten ma w istocie charakter jedynie statystyczny i w żadnym wypadku nie przesądza o faktycznie (realnie) wykonywanej działalności. Niewątpliwie zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2022 r. poz. 541) prowadzący działalność powinien dokonać aktualizacji wpisu w ustawowym terminie, nie sposób jednak wywodzić z tej normy sankcji dla przedsiębiorcy mającej objawiać się odmową przyznania pomocy publicznej związanej z wybuchem epidemii wirusa. Jednocześnie domniemywa się, że dane zawarte w rejestrze są prawdziwe, ale zgodnie z art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo (domniemania prawne) wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa

tego nie wyłącza. Odmienna interpretacja doprowadziłaby do wykluczenia podmiotów, którym faktycznie przysługuje prawo do pomocy w związku z zaistniałą sytuacją epidemiczną. Sam wpis w ewidencji nie przesądza o tym, że nie jest dopuszczalne badanie przedmiotu faktycznej działalności. Nadto sporny przepis posługuje się pojęciem osoby „prowadzącej na dzień 31 marca 2021 roku pozarolniczą działalność gospodarczą”, co nie jest tożsamym ze stwierdzeniem „wpisanej” działalności gospodarczej.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że organ rentowy nie kwestionował pozostałych przesłanek uprawniających odwołującego do spornego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący spełnił przesłanki do uzyskaniażądanego świadczenia albowiem prowadził działalność cały czas także na dzień 31 marca 2021 r., dla której właściwy jest kod 49.39.Z dający prawo do świadczenia i dlatego też sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do świadczenia postojowego.

Apelację od powyższego wyroku, w całości, wywiódł organ rentowy, zarzucając: naruszenie przepisów prawa materialnego § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 lutego 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii (Dz. U. z 2021 r., poz. 371) w zw. z art. 15 zq i art. 15 zt ust. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID - 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842 z późn. zm.) w zw. z art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że J. P. jest uprawniony do świadczenia postojowego, gdyż faktycznie prowadził działalność gospodarczą uprawniającą do tego świadczenia kod PKD 49.39.Z, mimo że figurujące oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 31 marca 2021r. nie uprawniało do tego świadczenia (49.31.Z).

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:***

Apelacja nie jest zasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, w oparciu o które poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz wywiódł wnioski w pełni uprawnione wynikiem tego postępowania, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów, wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. Dokonana subsumcja ustaleń faktycznych do mających zastosowanie przepisów prawa materialnego, nie budzi zastrzeżeń, a tut. Sąd owe ustalenia i zważenia podziela w całości i przyjmuje je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie odmówił odwołującemu J. P. prawa do świadczenia postojowego.

W niniejszej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy o przyznaniu prawa do świadczenia postojowego decydują wyłącznie wpisy kodu przeważającej pozarolniczej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, czy też możliwym jest dokonywanie ustaleń faktycznych w tym zakresie i obalenie wynikających z wpisów domniemań prawnych celem ustalenia dla potrzeb ww. ustawy rzeczywiście realizowanego rodzaju działalności.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 15zq ust. 1 pkt 1 ustawy 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842 t.j. dalej ustawa covidowa, w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia wniosku), osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie

przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej „osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą” przysługuje świadczenie postojowe.

Świadczenie postojowe przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 15zq ust. 2 ustawy covidowej).

Świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą albo przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna (art. 15zq ust. 3 ustawy covidowej).

Osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i:

- 1) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc;
- 2) zawiesiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej po dniu 31 stycznia 2020r.;
- 3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 15zq ust. 4 ustawy covidowej).

Z kolei w art. 15zt ust. 1-5 ustawy covidowej wskazano, że Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przyznać ponowną wypłatę świadczenia postojowego, o którym mowa w art. 15zq, dla wszystkich albo niektórych osób, które otrzymały to świadczenie na podstawie art. 15zu, lub przyznać świadczenie postojowe innym osobom, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, skutki nimi wywołane, ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej wynikające z tych stanów oraz obszary życia gospodarczego i społecznego w szczególności sposoby dotknięte konsekwencjami COVID-19 (ust. 1).

Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może ustalać krąg osób, którym przysługuje świadczenie postojowe, poprzez określenie:

- 1) innych niż wskazane w przepisach art. 15zq ust. 4 pkt 1 i 2, ust. 5 pkt 1 oraz ust. 6 i 7 warunków przysługiwania świadczenia postojowego;
- 2) kodów, którymi oznaczona była, na wskazany dzień przypadający nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, pozarolnicza działalność gospodarcza:
  - a) osób, którym przysługuje świadczenie postojowe,
  - b) zleceniodawców lub zamawiających, z którymi osoby, którym przysługuje świadczenie postojowe, zawarły umowę cywilnoprawną (ust. 2).

Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może także określać wielokrotność przysługującego świadczenia postojowego lub inną niż wskazana w przepisie art. 15zs ust. 3 pkt 4 lit. c treść oświadczenia (ust. 3).

W przypadku wydania rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, zawierającego określenie kodów, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, Główny Urząd Statystyczny jest obowiązany przekazać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych wykaz osób, które na dzień wskazany w tym rozporządzeniu prowadziły pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami wskazanymi w tym rozporządzeniu. Wykaz zawiera imię i nazwisko albo nazwę skróconą osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, NIP, REGON oraz kod PKD (ust. 4).

Główny Urząd Statystyczny przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 4, w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1. (ust. 5).

Art. 15zt ust. 1 zmieniony został przez art. 1 pkt 9 ustawy z 21 stycznia 2021 r. (Dz.U. z 2021 r. poz. 159) zmieniającej ustawę covidową z dniem 26 stycznia 2021 r.

Natomiast w myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021 r. w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19, które zostało wydane na podstawie m.in. przywołanego wyżej art. 15zt ust. 1 ustawy covidowej, przyznaje się ponowne świadczenie postojowe, na zasadach określonych w art. 15zq-15zs i art. 15zu-15zza ustawy o COVID-19, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozdziału, osobie, o której mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1 tej ustawy, prowadzącej na dzień 30 listopada 2020 r. pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami:

1) 47.71.Z, 47.72.Z, 47.81.Z, 47.82.Z, 47.89.Z,

2) **49.39.Z**, 55.10.Z, 55.20.Z, 55.30.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20.Z, 77.21.Z, 79.11.A, 79.12.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.51.Z, 85.52.Z, 85.53.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10.Z w zakresie działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń w ramach lecznictwa uzdrowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1662), lub realizowanej w trybie stacjonarnym rehabilitacji leczniczej, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 91.02.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 93.29.A, 93.29.B, 93.29.Z, 96.04.Z, 96.01.Z

- której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego (ust. 1).

Oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 listopada 2020r. (ust. 2).

Przy ustalaniu prawa do ponownego świadczenia postojowego nie uwzględnia się warunków wskazanych w art. 15zq ust. 4 pkt 1 i 2 i ust. 7 ustawy o COVID-19 (ust. 3).

Z kolei zgodnie z § 5 ww. rozporządzenia RM z 19 stycznia 2021r., ponowne świadczenie postojowe przysługuje:

1) jednokrotnie - w przypadku, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 1;

2) maksymalnie dwukrotnie - w przypadku, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2.

Stosownie zaś do treści § 6 cyt. rozporządzenia, osoba, o której mowa w § 4 ust. 1, w treści oświadczenia, o którym mowa w art. 15zs ust. 3 pkt 4 lit. c ustawy o COVID-19, zawiera informacje o nieposiadaniu innego tytułu do ubezpieczeń

społecznych, o prowadzeniu na dzień 30 listopada 2020 r. działalności gospodarczej, o której mowa odpowiednio w § 4 ust. 1 pkt 1 albo 2, oraz o uzyskaniu w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku przychodu o co najmniej 40% niższego w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego.

Przechodząc do oceny podniesionych przez skarżącego zarzutów, Sąd Apelacyjny uznał argumentację pozwanego za bezzasadną. W niniejszej sprawie spór sprowadzał się jedynie do ustalenia, czy o przyznaniu prawa do świadczenia postojowego decydują wyłącznie wpisy kodu przeważającej pozarolniczej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, czy też możliwym jest dokonywanie ustaleń faktycznych w tym zakresie i obalenie wynikających z wpisów domniemań prawnych celem ustalenia - dla potrzeb ww. ustawy covidowej - rzeczywiście realizowanego rodzaju działalności.

Apelujący zakwestionował ustalenie przez Sąd I instancji, iż J. P. jest uprawniony do świadczenia postojowego, gdyż faktycznie prowadził działalność gospodarczą uprawniającą do tego świadczenia kod PKD 49.39.Z, mimo że figurujące oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 31 marca 2021r. nie uprawniało do tego świadczenia (49.31.Z). Organ rentowy nie kwestionował spełnienia przez odwołującego pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie wnioskowanego świadczenia. Zdaniem organu rentowego, spełnienia warunku przeważającej działalności, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 należy dokonać tylko i wyłącznie na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON i nie ma podstaw do tego, aby na użytek przyznawania prawa do świadczeń przewidzianych w związku z pandemią COVID-19 dokonywać ustaleń w tym przedmiocie w oparciu o inne dowody.

Odnosząc się do powyższego Sąd Apelacyjny stwierdza, że stanowiska organu w żadnej mierze nie sposób podzielić. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację przedstawioną przez Sąd I instancji.

W istocie na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek aktualizacji wpisu w ustawowym terminie, nie sposób jednak wywodzić z tego sankcji w postaci odmowy przyznania pomocy publicznej związanej z zaistniałą epidemią.

Przede wszystkim wskazać należy, że ustawa covidowa wchodzi w skład tzw. pakietu ustaw "Tarczy Antykryzysowej", która ma stanowić wsparcie dla polskiej gospodarki w dobie epidemii koronawirusa. To pakiet rozwiązań przygotowanych przez rząd, który ma ochronić polskie państwo i obywateli przed kryzysem wywołanym pandemią koronawirusa. Opiera się on na pięciu filarach: ochronie miejsc pracy i bezpieczeństwu pracowników, finansowaniu przedsiębiorców, ochronie zdrowia, wzmocnieniu systemu finansowego, inwestycjach publicznych.

Właściwe zdefiniowanie pojęcia przeważającej działalności w kontekście przepisów ustawy covidowej ma zatem doniosłe znaczenie również w kontekście celu "Tarczy Antykryzysowej", która stanowi reakcję na negatywne skutki epidemii COVID-19. Jak wynika z przepisów, cel tych regulacji prawnych nastawiony jest na realne - rzeczywiste wsparcie dla podmiotów, które skutki epidemii - COVID-19 faktycznie ponoszą (np. przez wprowadzone ograniczenia w prowadzeniu działalności). Chodzi zatem o to, aby wsparcie otrzymały podmioty faktycznie prowadzące na dany dzień jako przeważającą działalność we wskazanym zakresie według podanego kodu PKD.

Jednoznacznym zamiarem ustawodawcy we wprowadzeniu omawianej regulacji prawnej było przyznanie pomocy publicznej (finansowej) dla osób prowadzących działalność gospodarczą, w tym w szczególności dla osób działających w branżach najbardziej poszkodowanych na skutek epidemii koronawirusa. Jedną z takich branż, wprost wymienionych w przepisach ustawy covidowej, jest ta podana przez odwołującego, a oznaczona kodem PKD 49.39.Z. określona jest jako „pozostały transport lądowy i pasażerski gdzie indziej nie sklasyfikowany”.

Wpis w rejestrze, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, nie ma charakteru pewnego, tj. korzysta z domniemania prawdziwości, jednak jest ono wzruszalne, a zatem nie można takiego wpisu traktować jako gwarancji, że podmiot wnioskujący o ulgę na pewno spełnia wymóg ustawowy, co uzasadniałoby wyłączność takiego dowodu i przesądzało



o prawidłowości postępowania organu. Oznacza to, że kod PKD ma charakter jedynie statystyczny i nie przesądza o faktycznie (realnie) wykonywanej działalności.

Sąd Apelacyjny podziela w tym kontekście stanowiska zaprezentowane m.in. w wyrokach z 7 stycznia 2013 r., II UK 142/12 (OSNP 2013/21-22/260) i z 23 listopada 2016 r., II UK 402/15 (LEX nr 2183487), w których Sąd Najwyższy wyjaśnił, że informacja o rodzaju działalności wynikająca z rejestru REGON nie tworzy żadnego stanu prawnego, a jedynie ma potwierdzać stan faktyczny według oświadczenia wiedzy podmiotu prowadzącego taką działalność. Oświadczenia wiedzy mają charakter potwierdzenia faktów. Mogą być więc zakwestionowane, ponieważ stan nimi stwierdzony jako fakt podlega ocenie w kategoriach prawdy lub fałszu. Okoliczność, czy zawarta w oświadczeniu informacja jest prawdziwa jest zatem kwestią dowodową. Sąd Najwyższy w powołanych orzeczeniach stwierdził, że sąd odmawiając uwzględnienia wniosków dowodowych odnośnie do rodzaju faktycznie prowadzonej w spornym okresie działalności pozbawił stronę możliwości wykazania, że nie doszło do zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenia społeczne. Powołane wyroki zapadły co prawda na gruncie ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, która w art. 2 pkt 10 definiuje "rodzaj działalności według PKD" jako rodzaj przeważającej działalności zakodowanej według Polskiej Klasyfikacji Działalności w rejestrze REGON i dotyczą skutków prawnych podania w formularzu ZUS IWA rzeczywistego rodzaju działalności według PKD - niepokrywającego się z rejestrem REGON. Niemniej jednak wnioski i stanowisko Sądu Najwyższego dotyczące sposobu i wykładni informacji o rodzaju przeważającej działalności wynikającej z rejestru REGON na gruncie ustawy covidowej można analogicznie odnieść do analizowanej sytuacji.

W świetle powyższych uwag, przyjęcie stanowiska organu rentowego doprowadziłoby zatem do sytuacji, gdzie wpis w odpowiedniej rubryce rejestru jako jedyny warunek spełnienia wymogu do przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia, de facto wykluczałby ze wsparcia podmioty, które w warstwie merytorycznej warunek do przyznania ulgi spełniają (prowadzą na wymagany dzień przeważającą działalność według podanych kodów PKD), a jedynie nie spełniają warstwy formalnej (uchyliły bowiem obowiązkom statystycznym). Niewątpliwie do takiego stanu nie zamierzał doprowadzać ustawodawca, wprowadzając analizowane regulacje.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przyjmowanie, na gruncie powołanych norm, jedyne sposoby weryfikacji warunku prowadzenia jako przeważającej działalności gospodarczej według podanego PKD poprzez sięganie do rejestru REGON do rubryki przeważającej działalności, nie przyczyniłoby się do realizacji celu ustawy covidowej, nie dochowałoby zasady proporcjonalności, jak również w efekcie prowadziłoby do naruszenia zasady równości wobec prawa. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przyjęty przez organ sposób wykładni przepisów ustawy covidowej mających w tej sprawie zastosowanie, a co za tym idzie sposób weryfikacji spełnienia wymogu do przyznania dodatkowego świadczenia postojowego na gruncie tej ustawy jest nieproporcjonalny do skutków, jakie wywołuje. Przyjęty sposób weryfikacji podmiotów uprawnionych nie może bowiem w skutkach prowadzić do wykluczenia z pomocy podmiotów, które w rzeczywistości warunek spełniają, co mogą wykazać w inny sposób, o ile oczywiście, jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, strona kwestionuje zasadność rozstrzygnięcia na podstawie kodu PKD wpisanego w rubryce przeważającej działalności, wskazując jednocześnie, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie jednego z kodów PKD wskazanych w ww. przepisach ustawy covidowej.

W ocenie Sądu Odwoławczego, za taką interpretacją analizowanych regulacji przemawia dodatkowo również i to, że w art. 15zt ustawy covidowej w zasadzie nie podano wprost, aby oceny spełnienia warunku w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 organ miał dokonywać na podstawie danych zawartych w rejestrze, tak jak ma to miejsce chociażby w art. 15zs2 ust. 8 ustawy covidowej. Dopiero w § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia z Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 2021 r. wskazano, iż oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze w brzmieniu na dzień 30 listopada 2020r.

Pomijając już więc w tym aspekcie niekonsekwencję ustawodawcy, stwierdzić można, iż brak zapisu jak w art. 15zs2 ust. 8 ustawy covidowej i jego wybiórcze zamieszczanie przez ustawodawcę w innych przepisach, tym bardziej właśnie

uzasadnia prezentowaną przez sąd I instancji i w pełni podzielaną przez tut. Sąd, wykładnię norm ustawy covidowej dotyczącą podstaw i warunków ustalania rodzaju przeważającej działalności na potrzeby tejże ustawy.

Dlatego też, w ocenie Sądu Odwoławczego, rozwiązania prawnego prezentowanego przez pozwanego nie można traktować jako wyłącznego środka dowodowego służącego wykazaniu rodzaju prowadzonej działalności, a wnioskujący podmiot gospodarczy może te okoliczności wykazać także innymi środkami dowodowymi i podważyć formalne znaczenie wpisu w rejestrze podmiotów. Oparcie się przez organ o zapisy w rejestrze stanowić może tylko i wyłącznie rozwiązanie proceduralne mające na celu usprawnienie procesu przyznawania przez ZUS wsparcia przedsiębiorcom faktycznie prowadzącym określony rodzaj działalności, ale nie zamyka to możliwości obalenia domniemania prowadzenia określonej działalności gospodarczej w ramach sądowego postępowania odwoławczego.

Spójne ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego jest wyrażane w analizowanym aspekcie orzecznictwo sądów administracyjnych. Sądy administracyjne rozstrzygając w oparciu o przepisy ustawy covidowej i rozporządzeń wykonawczych także przyjmują, iż wpis do rejestru należy traktować w kategoriach domniemania prawnego, które ma na celu uproszczenie postępowania o udzielenie ulgi. Ma więc charakter wzruszalny, a zatem taki który może być obalony dowodami przeciwnymi. Tym samym sądy administracyjne przyjmują, iż ocena, czy działalność gospodarcza określonego rodzaju jest rzeczywiście wykonywana i w jakich rozmiarach, należy do sfery ustaleń faktycznych. W kontekście celu w jakim została wprowadzona ustawa covidowa sądy administracyjne podkreślają również, że poprzestanie na formalnej treści wpisu w rejestrze podmiotów REGON mogłoby nie pozwolić przyznać pomocy tym, do których została ona skierowana (zob. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 17 listopada 2021 r., I SA/Kr 1376/21, LEX nr 3267378, czy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z 13 maja 2021r., I SA/Sz 304/21, LEX nr 3177510).

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Apelacyjny przyznaje, że co prawda ustawodawca wskazał w niektórych przepisach ustawy covidowej sposób i metodologię ustalania przez pozwanego podmiotów uprawnionych do przyznania wnioskowanego wsparcia. Ta się nasuwa jako oczywista i najprostsza. Wymóg legitymowania się określonym w rozporządzeniu kodem PKD na dany dzień ma jednak wyłącznie charakter pomocniczy, umożliwiający organowi rentowemu sprawne rozpatrywanie wniosków. W ustawie covidowej (czy też aktach do niej wykonawczych) nie ma natomiast zapisów o tym, aby wykluczone było dokonywanie ustaleń o faktycznym rodzaju działalności przedsiębiorcy w oparciu o inne dowody. W oparciu o obecnie obowiązujące przepisy nie ma też podstaw do tego, aby wykluczyć, iż przyjęta przez ustawodawcę metoda stwarza jedynie domniemanie zgodności zapisu w rejestrze z rzeczywistością.

W aktualnym stanie prawnym należało więc przyjąć, że dane zawarte w rejestrze stanowią jedynie domniemanie o tym, iż dane w nim wpisane są prawdziwe. Skoro zaś żaden przepis ustawy covidowej czy wydanych do niej rozporządzeń nie wyklucza możliwości obalenia tego domniemania dla potrzeb przyznawania danego rodzaju świadczenia postojowego, to nie ma podstaw do tego, aby przyjąć, iż niemożliwym jest prowadzenie przeciwko tym danym przeciwdowodu (patrz art. 234 k.p.c.). Przepisy nie przewidują, aby niemożliwym było obalenie tego domniemania.

Na tle ustawy covidowej istotnym jest rodzaj rzeczywiście prowadzonej działalności gospodarczej i to domniemanie może być też obalone w drugą stronę.

W niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny w pełni podziela tym samym ocenę Sądu I instancji, iż odwołujący wykazał, że prowadzi działalność gospodarczą od dnia 9 października 2015 roku, której przedmiotem jest świadczenie usług przewozu osób według kodu PKD 49.39.Z. Jednocześnie odwołujący wykazał, że nie zajmował się transportem kolejowym, rurociągowym, wodnym i powietrznym oznaczonym kodem 49.31.Z, natomiast wpis tego kodu w ewidencji był omyłkowy.

Reasumując Sąd Apelacyjny - dzieląc stanowisko Sądu I instancji - uznał, odwołujący spełnił przesłanki do uzyskania żądanego świadczenia albowiem prowadził działalność cały czas także na dzień 31 marca 2021 r., dla której właściwy jest kod 49.39.Z. Tym samym, wobec niekwestionowania przez organ rentowy pozostałych przesłanek

do skorzystania przez odwołującego z wnioskowanego świadczenia, przyjąć należało, iż wymienionemu przysługuje prawo do świadczenia postojowego.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

	Wiesława Stachowiak	
--	---------------------	--